

den Dag i Dag. Det vilde maaske nok have været det dyrreste, men det vilde ogsaa have været det bedste; fordi det ligger lige ud for Skernaa, som kommer strømmende over mod Klitten, og fordi det i Virkeligheden vilde have samlet et Flertal baade af Landboere og Fiskere derovre, saa der var stor Stemning for det derovre, og hvad angaar Ringkøbing By, som man mener har saa stor Interesse i Sagen, mener jeg ikke, at den havde stærke Krav nok til, at den kunde sætte sig eller burde sætte sig imod Udløbet ved Skodbjerg, thi naar der ikke kan bygges en virkelig Fiskerihavn derovre, uden at det koster en saadan Mængde Millioner, mener jeg ikke, Ringkøbing By har Krav paa at faa Hovedindflydelse paa Spørgsmaalets Afgørelse. Jeg lægger altsaa ikke Skjul paa, at jeg den Gang mente, det var bedst at faa Udløbet ved Skodbjerg, men, som vi nu have faaet oplyst, kom Spørgsmaalet om Hvide Sande frem som et Kompromis, og saa sluttede jeg mig til det.

Jeg har, som sagt, ikke haft Lejlighed til at tale om dette Spørgsmaal her paa Rigsdagen, uden for saa vidt som jeg i 1908 i Landstinget paa Grund af en af mine Kollegers Fraværelse og Sygdom maatte tale derom, og der udtalte jeg blandt andet følgende — med Formandens Tilladelse maa jeg oplæse nogle enkelte Ord —: „Hvad Spørgsmaalet derovre ved Ringkøbing Fjord angaar, har jeg med Flid holdt mig udenfor Forhandlingen derom, fordi jeg vilde gøre mit til, at ikke personlige Spørgsmaal skulde drages ind derunder“ — den Fare have vi jo nemlig undertiden lidt af, at der kunde blive taget personlige Hensyn, og det vilde vi nødigt, at der skulde tages derovre. Endvidere sagde jeg: „Det er jo ikke sikkert, at det ender med, at man bliver ved Hvide Sande. Det er muligt, og jeg er for mit Vedkommende tilbøjelig til at tro, at det vil gaa saaledes, at man gaar ned til Skodbjerg, fordi man der har en mere direkte Udskylningsstrøm gennem Skernaaen“ o. s. v. Og saa talte jeg ved den Lejlighed om, at det, her forestod Afgørelse om, Hvide Sande, var nærmest en Overenskomst, der var bleven truffet, og jeg fortalte om, hvorledes det var gaaet til, idet Sydpartiet havde sat sig stærkt imod Løbet ved Skodbjerg. Endvidere sagde jeg, at det var et Forsøg. Jeg udtalte: „Men jeg tror, at det er fuldt nødvendigt at faa dette Forsøg gjort, inden man kan komme til et endeligt Resultat. Et saadant maa der til ovre paa de Egne,

og dette Spørgsmaal rækker langt videre end til en enkelt Valgekreds' Interesser, som der er sagt.“ Disse Udtalelser findes i Landstingstidende for 1907—08, Sp. 1449—50. Det er altsaa den eneste Gang, jeg har udtalt mig om dette Spørgsmaal.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgekreds (Ellinger) var i Gaar saa elskværdig at sætte den tidligere Vandbygningsdirektør Otterstrøms Afskedigelse i Forbindelse med Spørgsmaalet om Afløbsforholdene ved Ringkøbing Fjord. Heri fejler det ærede Medlem: Jeg ser nok, at det ærede Medlem ryster paa Hovedet, men hvis han mener at vide virkelig Besked, saa kom frem med det! Ved han ikke virkelig Besked, bør han ikke fremsætte sligt. Jeg skal sige, hvad jeg ved om Tingen, det er for øvrigt ikke meget. Jeg ved, at i Aarene op igennem 90erne forelaa Gang paa Gang Forslag til Lønningslov for Vandbygningsvæsenet, men det var ikke muligt at faa det ført igennem her paa Rigsdagen, thi Vandbygningsvæsenet havde — hvad skal jeg sige — gjort sig mindre populært, det er vist ikke for meget at sige, og denne mindre Popularitet samlede sig — om med Rette eller Urette, siger jeg intet om — mere og mere om Vandbygningsdirektøren, det kan være naturligt, alene fordi han stod i Spidsen for denne Institution. Vandbygningsvæsenet havde været uheldigt med flere af de Opgaver, det havde taget sig paa, eller i alt Fald mente man, at det havde været uheldigt hermed; man nævnedes forskellige Ting, saaledes Hundested, Sæby og Grenaa Havne, og man nævnedes en hel Række Arbejder, hvor man mente, at Vandbygningsvæsenet ikke havde været heldigt — om det var med Rette eller Urette, skal jeg, som sagt, slet ikke komme ind paa, jeg refererer kun her. Ikke mindre end 9 Gange blev dette Lovforslag fremsat, men der kom intet ud deraf. Saa fremsatte C. Hage i Efteraaret 1904 som Minister for offentlige Arbejder Lovforslag om betydeligt forbedrede Lønningsforhold for Vandbygningsvæsenet. Det blev Minister Høgsbro, der kom til at føre Forhandlingen om dette Lovforslag, som han navnlig førte med Udvalget. Jeg tør ikke stole paa min Hukommelse og sige noget om, hvad jeg den Gang hørte om disse Forhandlinger, men naar man vil læse Rigsdagstidenden, kan man tydelig se, hvorledes det hænger sammen. Udvalget vilde ikke bevilge nogen forhøjet Lønning som foreslaaet til Vandbygningsdirektøren og fremhævede i sin Betænkning, at det